

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: V. I., nar. X
st. přísl. X
hlášená adresa X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9 – Vysočany

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7 – Holešovice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti ze dne 30. 8. 2024,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce dne 21. 3. 2022 získal v České republice dočasnou ochranu s platností od 21. 12. 2022 do 31. 3. 2023. Tato mu byla prodloužena s platností od 1. 4. 2023 do 31. 3. 2024. Následně se zaregistroval k prodloužení dočasné ochrany, přičemž obdržel termín k převzetí nového vízového štítku dne 3. 6. 2024. Dne 1. 4. 2024 odcestoval do Bulharska a do České republiky se vrátil dne 7. 4. 2024. Dne 3. 6. 2024 se dostavil na Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině v Praze, kde dostal nový termín převzetí vízového štítku na 26. 7. 2024. Tento den se znovu dostavil na Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině v Praze, kde mu vydání vízového štítku bylo ústně odmítnuto. Proti odmítnutí vydání vízového štítku žalobce brojí podanou žalobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že vízový štítek mu nebyl vydán, jelikož měl disponovat dočasnou ochranu v Bulharsku. O dočasnou ochranu v Bulharsku však nežádal. Zaregistroval se pouze na cizinecké policii a byla-li tato registrace chápána jako žádost o poskytnutí dočasné ochrany, či zda mu byla tato dočasná ochrana přiznána, neví o tom.
3. Žalobce o odmítnutí vydání vízového štítku neobdržel žádné písemné odůvodnění. Domnívá se, že tak žalovaný postupoval podle § 5 odst. 8 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina.“), jenž stanoví, že dočasná ochrana zaniká udělením dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady jiným členským státem Evropské unie. Takový postup je v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES (dále „směrnice o dočasné ochraně“) a prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022 (dále jen „prováděcí rozhodnutí Rady“). Žalobce je poživitelem dočasné ochrany již na základě toho, že spadá do kategorie osob dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady. Čl. 28 směrnice o dočasné ochraně nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně udělení dočasné ochrany v jiném členském státě. Lex Ukrajina v tomto směru odporuje směrnici o dočasné ochraně. Cizinec má přitom právo pobývat v zemi dle svého výběru, a to bez ohledu na to, zda byla osoba dříve registrována v jiném členském státě. Členský stát nemůže odmítnout registraci osoby spadající do oblasti působnosti jen z toho důvodu, že osoba je registrována v jiném členském státě. Dle žalobce *Temporary protection platform* slouží ke sledování toho, kdo a kde získal dočasnou ochranu, aby v případě udělení dočasné ochrany mohl nový stát udělující dočasnou ochranu informovat stát, který posledně udělil dočasnou ochranu, že se tak stalo, aby neexistovaly v jeden moment dva státy, které poskytují dočasnou ochranu. To znamená, aby byl předchozí záznam o udělení dočasné ochrany vymazán, resp. dočasná ochrana byla zrušena. Získání dočasné ochrany v dalším členském státě se tedy promítne do společné databáze osob poživajících dočasnou ochranu, což znamená pro první členský stát zproštění povinností pro tohoto cizince poskytovat mu veškerá práva v souladu se směrnicí o dočasné ochraně. Podle žalobce by nebylo překážkou, ani byla-li by dočasná ochrana udělená v Bulharsku stále platná. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 12. 6. 2023, č. j. 18 Az 14/2023-20, totiž uvedl, že „jediným důsledkem dvojí registrace žádosti o dočasnou ochranu může být odnětí práv plynoucích z udělení dočasné ochrany v členském státě, který se daná osoba rozhodla opustit,

nikoliv však odmítnutí udělení dočasné ochrany (či její následné odnětí) v druhém členském státě.“

4. **Žalovaný** rekapituloval skutkový děj uvedený v bodě [1] tohoto rozsudku, který je dle soudu mezi účastníky nesporný. Odlišně od žalobce uvedl, že k prodloužení dočasné ochrany se dostavil dne 12. 6. 2024. V platformě pro výměru informací (*Temporary protection platform*) žalovaný zjistil, že žalobce je držitelem dočasné ochrany v Bulharsku ode dne 2. 4. 2024 a tuto dočasnou ochranu nadále požívá. K námitce, že žalobce o dočasnou ochranu nežádal, žalovaný uvedl, že nerozuměl-li žalobce něčemu při jednání s bulharskými úřady, měl trvat na vysvětlení daného úkonu, případně trvat na přítomnosti tlumočníka a nečinit žádné úkony. Dle § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina tak zanikla dočasná ochrana, k jejímuž prodloužení se registroval. Žalovaný tak nemohl vízovým štítkem osvědčit prodloužení dočasné ochrany. Žalovaný, jakožto orgán veřejné moci, nemohl nepostupovat dle daného zákona, který je platný a účinný. Není zjevné, že by tato úprava byla v rozporu s mezinárodní smlouvou. Tato otázka není ani *l'acte clair* a ani *l'acte éclairé*.
5. K rozporu s právem Evropské unie žalovaný uvádí, že směrnice o dočasné ochraně vůbec nepředpokládá, že by osoba, které byl přiznán status osoby požívající dočasné ochrany v jednom členském státě, mohla tentýž status získat i v jiném členském státě. Cizinci sice mají právo vybrat si členský stát, ve kterém o udělení dočasné ochrany požádají, cílem směrnice vyplývajícím z jejího recitálu ale není, aby žadatelé požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech a tím zbytečně, případně účelově, vyčerpávali kapacity a zdroje členských států. Jedním ze smyslů směrnice o dočasné ochraně je bránit druhotnému pohybu osob, avšak nemá zabránit tomu, aby držitelé dočasné ochrany požádali o azyl. Ustanovení § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina pouze zaplňuje mezery ve stručné a minimalistické úpravě směrnice o dočasné ochraně. Tato úprava nerozšiřuje nad rámec čl. 28 směrnice o dočasné ochraně důvody, pro které je cizinec z poskytnutí dočasné ochrany vyloučen.

III. Ústní jednání

6. Dne 16. 12. 2024 proběhlo ve věci ústní jednání. Žalobce se z účasti na jednání písemně omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby jednání proběhlo bez jeho přítomnosti i bez přítomnosti jeho právního zástupce. Přestože řádně předvolán, žalovaný se na ústní jednání rovněž nedostavil.
7. Soud na ústním jednání k důkazu provedl stanovení nového termínu k převzetí vízového štítku ze dne 3. 6. 2024, ze kterého plyne, že žalobce se měl k vyznačení vízového štítku dostavit 26. 7. 2024. Tento termín byl mezi účastníky sporný, jelikož žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se žalobce měl dostavit k převzetí vízového štítku dne 12. 6. 2024. Soud dále k důkazu provedl žádost žalobce o vydání opatření proti nečinnosti žalovaného ze dne 15. 10. 2024 adresovanou Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, doručenkou k této žádosti, ze které plyne, že žádost byla Komisi doručena dne 15. 10. 2024, a usnesení Komise ze dne 14. 11. 2024, č. j. MV-155931-4/SO-2024, kterým Komise nevyhověla žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. Soud k důkazu provedl i výpis z *Temporary protection platform*, jež doložil žalovaný, ze kterého plyne, že žalobce dne 2. 4. 2024 získal dočasnou ochranu v Bulharsku.

IV. Posouzení žaloby

8. Městský soud žalobu posoudil, přičemž podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
9. Podle ustálené judikatury správních soudů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 391/2017-19, ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 208/2019-28, nebo ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 34/2019-23) je vyznačení vízového štítku do pasu cizince osvědčením. Vydání takového osvědčení se lze domáhat právě žalobou na ochranu proti nečinnosti (srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 34/2019-23, nebo ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, č. 2114/2010 Sb. NSS). Žalobce doložil, že v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvysledně vyčerpal prostředky, které mu procesní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti žalovaného tím, že požádal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k uplatnění opatření proti nečinnosti a tato žádost k odstranění nečinnosti nevedla. Procesní podmínky věcného projednání žaloby jsou tak splněny.
10. Domáhá-li se žalobce vydání rozhodnutí ve věci samé, soud se zjednodušeně řečeno zabývá pouze tím, zda má žalovaný správní orgán povinnost takové rozhodnutí vydat a zda je s jeho vydáním nečinný. Shledá-li soud na straně správního orgánu nečinnost, nařídí mu vydat rozhodnutí, aniž by jakkoliv předjímal jeho obsah. V případě žaloby požadující vydání osvědčení je však situace jiná. Oproti nečinnosti při vydávání rozhodnutí je rozdíl v tom, že ani samotné osvědčení ani sdělení o tom, že ho nelze vydat ve smyslu § 155 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nejsou přezkoumatelné soudem. Proto se lze domáhat jediné vydání osvědčení o konkrétním obsahu. Podstata nečinnosti zde proto nespočívá v absenci reakce správního orgánu, ale v nevydání požadovaného osvědčení v situaci, kdy na to má adresát právní nárok. Soud tedy musí posoudit nejen vlastní nečinnost správního orgánu, ale i skutečnost, zda má žalobce nárok na vydání osvědčení o určitém obsahu. Soud následně buď přikáže osvědčení vydat, nebo žalobu zamítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, č. 2114/2010 Sb. NSS, a ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 Ans 4/2009-63).
11. Z nesporných tvrzení účastníků řízení má soud za prokázané, že žalobce v České republice dne 21. 3. 2022 získal dočasnou ochranu dle Lex Ukrajina. Z na jednání provedeného důkazu výpisu z *Temporary protection platform* má soud za prokázané, že žalobce dne 2. 4. 2024 získal dočasnou ochranu v Bulharsku. Tvrdí-li žalobce, že o dočasnou ochranu v Bulharsku nepožádal, nenavrhoval k prokázání tohoto tvrzení žádný důkaz, proto mu soud neuvěřil. Soud je rovněž názoru, že bulharské státní orgány obecně neměly žádný důvod, proč žalobci udělit dočasnou ochranu v rozporu s jeho vůlí a záměrem.
12. Přestože rozhodující senát je trvale, obdobně jako i další krajské soudy, názoru, že cizinci prchající před válkou na Ukrajině jsou oprávněni požádat si o dočasnou ochranu opakovaně i v různých členských státech (viz např. rozsudek městského soudu ze dne 29. 1. 2024, č. j. 5 A 7/2024-27, ze dne 11. 6. 2024, č. j. 5 A 47/2024-38, ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 A 5/2024-51, ze dne 31. 10. 2024, č. j. 18 A 67/2024-27, a tam citovaná judikatura) a § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina jsou tak v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně, v posuzované věci se nejedná o spornou otázku. Tato otázka není předmětem řízení, jelikož žalobce si po návratu z Bulharska nepožádal znovu o dočasnou ochranu v České republice, ale domáhá se vydání osvědčení o trvalé platnosti jeho dříve udělené dočasné ochrany. V nyní posuzované věci je

tak spor o to, zda dočasná ochrana udělená žalobci dne 21. 3. 2022 v České republice trvala i po té, co mu byla udělena dočasná ochrana v Bulharsku.

13. Podle § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina stanoví, že *oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany dále zaniká udělením dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady jiným členským státem Evropské unie.*
14. Soud musí posoudit, zda toto ustanovení Lex Ukrajina je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně či nikoliv.
15. Podle čl. 15 odst. 6 směrnice o dočasné ochraně *sloučeným rodinným příslušníkům se v rámci dočasné ochrany udělí povolení k pobytu. Za tímto účelem se vydají potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady. Následkem přemístění rodinných příslušníků na území jiného členského státu za účelem sloučení rodiny podle odstavce 2 je zrušení platnosti povolení k pobytu vydaných členským státem, který tyto osoby opouštějí, a rovněž ukončení povinností souvisejících s dočasnou ochranou ve vztahu k těmto osobám.* [podtržení přidáno soudem]
16. Podle čl. 26 odst. 4 směrnice o dočasné ochraně platí, že *v případě přemístění osoby z jednoho členského státu do druhého končí platnost povolení k pobytu v členském státě, který osoba opouští, a tento členský stát přestane mít ve vztahu k těmto osobám povinnosti související s dočasnou ochranou. Dočasnou ochranu poskytne daným osobám nový hostitelský členský stát.*
17. Z prováděcího rozhodnutí Rady přitom plyne, že osoba (spadající do působnosti směrnice o dočasné ochraně) má právo vybrat si členský stát, v němž hodlá využívat práv plynoucích z dočasné ochrany. Členský stát tak má povinnost poskytovat práva plynoucí z dočasné ochrany po celou dobu, po kterou osoba spadá pod jeho pravomoc, bez ohledu na to, zda daná osoba registrovala dříve svou žádost o dočasnou ochranu v jiném členském státě (viz obdobně výše v bodě [12] tohoto rozsudku citované rozsudky městského soudu). Přesunem do jiného členského státu a udělením dočasné ochrany v tomto jiném členském státě přitom dochází k zániku dříve udělené dočasné ochrany v původním členském státě. Uvedené lze dovodit mj. z pasáže prováděcího rozhodnutí Rady věnované právu na volný pohyb po vydání povolení k pobytu, v níž se v bodě 16 preambule uvádí: „*Jakmile členský stát vydá povolení k pobytu v souladu s článkem 8 směrnice, má osoba požívající dočasné ochrany právo cestovat do jiných členských států, než je členský stát, který vydal povolení k pobytu na dobu 90 dnů během období 180 dnů. Pokud se taková osoba následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s článkem 15 odst. 6 a článkem 26 odst. 4 směrnice.*“
18. Shodné plyne i z odpovědi Komise na často kladené otázky ve vztahu k institutu dočasné ochrany (FAQ)¹: „*Zároveň může osoba využívat práva spojená pouze v jednom členském státě v daném okamžiku. To znamená, že pokud je osoba registrována v jednom členském státě (například ČS1) a následně se přestěhuje do jiného členského státu (ČS2), členský stát, kam se přestěhuje (ČS2), je povinen této osobě poskytnout všechna práva stanovená směrnicí o dočasné ochraně, včetně registrace dotyčné osoby a následného vydání povolení k pobytu. Osoba bude využívat práva ve druhém členském státě (ČS2). Povolení k pobytu vydané v prvním členském státě (ČS1) a s ním spojená práva musí v prvním členském státě zaniknout a být zrušena v souladu*

¹ Dostupné zde: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/common-european-asylum-system/temporary-protection_en

se smyslem článků 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice o dočasné ochraně.“² Soud si je vědom toho, že dokument s odpověďmi na často kladené otázky ke směrnici o dočasné ochraně není formálním pramenem práva a jde pouze o názor Komise, nicméně podobné unijní dokumenty představují tzv. *soft law* a mohou sloužit jako jeden z doplňujících zdrojů při interpretaci unijního práva (srov. např. rozsudek kasačního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod 50). Judikatura Soudního dvora dokonce soudům členských států ukládá povinnost brát existující *soft law* v potaz (srov. např. rozsudek Soudního dvora z 25. 3. 2021, C-501/18, BT, bod [80] a judikatura tam citovaná).

19. Z citovaného plyne, že sama směrnice o dočasné ochraně počítá s tím, že jakmile cizinec získá dočasnou ochranu, zaniká tím předchozí dočasná ochrana udělená v jiném členském státě. Tím je také zajištěno, aby žadatel nepožíval výhod plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, což odpovídá účelu směrnice o dočasné ochraně. Dle městského soudu tak § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina není v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně.
20. Shodný názor vyjádřily správní soudy již opakovaně, např. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 12. 6. 2023, č. j. 18 Az 14/2023-20, v bodě [50] uvedl, že „lze dovodit, že dočasná ochrana a práv z ní vyplývajících může držitel dočasné ochrany využívat toliko v jednom členském státě“ (srov i body [45] - [49]). Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 24. 10. 2023, č. j. 57 A 67/2023-39, v bodě [25], uvedl, že „soud přisvědčuje argumentu žalovaného, že dočasnou ochranu může mít cizinec v jeden okamžik udělenou pouze v jednom členském státě.“ Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024-37, v bodě [29] uvedl, že „samozřejmě platí, že občan Ukrajiny by měl mít v jeden moment dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě. Nicméně v praxi se to má projevit tím způsobem, že se může přemístit do jiného členského státu a požádat o ochranu zde. Dočasná ochrana udělená v původním státě by tím měla zaniknout“. Shodně uvedl i městský soud např. v rozsudcích ze dne 6. 11. 2024, č. j. 11 A 30/2024-32, ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 A 5/2024-51, nebo ze dne 31. 10. 2024, č. j. 18 A 67/2024-27. Obdobně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, v bodě [29] uvedl, že „NSS má za to, že účelem § 5 odst. 1 písm. c) a d) je procesně zabránit tomu, aby o žádosti téhož cizince běželo současně řízení i v dalším členském státě než v ČR (resp. aby se ve dvou různých členských státech vedlo řízení o tomtéž), nebo aby byla cizinci poskytována dočasná ochrana v ČR a v dalším členském státě zároveň. Tedy zabránit nežádoucímu zdvojení ochrany, která by měla být poskytována vždy jen v jednom členském státě (srov. čl. 11, 15 a 26 směrnice 2001/55/ES a bod 16 odůvodnění prováděcího rozhodnutí Rady).“
21. Soud dodává, že sám žalobce v podané žalobě spíše argumentuje pro závěr, že mu měla být dočasná ochrana znovu nově udělena než, že mu mělo být potvrzeno prodloužení jeho původní dočasné ochrany. Žalobce v žalobě (č. 1. 3 soudního spisu) totiž cituje stejnou odpověď Komise na často kladené otázky jako soud výše v bodě [18] tohoto rozsudku. I na dalších stranách podané žaloby žalobce cituje informace z jiných členských států se závěrem, že „z těchto informací je tak nejen patrné, že skutečně státy aplikují možnost přemístění do jiných

² Překlad provedl městský soud. V originále: *At the same time, a person can benefit from the rights attached only in one Member State at a time. This means that if a person is registered in one Member State (for example MS1) and subsequently moves to another MS (MS2), the Member State where s/he moves to (MS2) has to provide the person with all the rights foreseen in the TPD, including registering the person concerned and subsequently providing him/her with a residence permit. The person will benefit from the rights in the second Member State (MS2). The residence permit issued in the first Member State (MS1) and the ensuing rights must expire and be withdrawn in the first Member State, in accordance with the spirit of Articles 15(6) and 26(4) of the TPD.*

států na základě výkladu orgánů EU, ale také to, že Temporary protection platform slouží ke sledování toho, kdo a kde získal dočasnou ochranu, aby v případě udělení dočasné ochrany mohl nový stát udělující dočasnou ochranu informovat stát, který posledně udělil dočasnou ochranu, že se tak stalo, aby neexistovaly v jeden moment dva státy, které poskytují dočasnou ochranu. To znamená, aby byl předchozí záznam o udělení dočasné ochrany vymazán, resp. dočasná ochrana byla zrušena. Neslouží ovšem k tomu, aby stát měl přehled o tom, komu nemůže dočasnou ochranu již udělit. [...] Získání dočasné ochrany v dalším členském státě se tedy promítne do společné databáze osob požívajících dočasnou ochranu, což znamená pro první členský stát zproštění povinností pro tohoto cizince poskytovat mu veškerá práva v souladu s touto směrnicí“. Soud opakuje, že žalobce se nedomáhal vydání nové dočasné ochrany, ale osvědčení trvání jeho dříve udělené dočasné ochrany.

22. Městský soud si je vědom rozsudku Nejvyššího správního ze dne 25. 4. 2024, č. j. 6 Azs 259/2023-21, kde kasační soud k tvrzení tamější žalobkyně, dle kterého nevěděla, že si ve Švédsku žádá o dočasnou ochranu, protože žádost byla napsána jí neznámým jazykem, uvedl, že v řízení o odnětí dočasné ochrany dle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina měl správní orgán vyžádat „žádosti o dočasnou ochranu žalobců podané ve Švédském království a aby zjistil bližší okolnosti podání těchto žádostí“, jelikož důkazní břemeno v tomto typu řízení nese správní orgán. Nyní posuzovaná věc se však od dané situace odlišuje, protože v nyní posuzované věci není vedeno řízení o odnětí dočasné ochrany a ani nejde o odnětí dočasné ochrany, ale toliko o potvrzení, že dočasná ochrana byla prodloužena. Fakticky nebylo vedeno žádné řízení a ani vést nemělo být. Správní orgány tak neměly možnost v rámci probíhajícího řízení vyžádat od bulharských orgánů podanou žádost žalobce. Na posuzovanou věc tak nelze aplikovat uvedený názor šestého senátu Nejvyššího správního soudu. K tvrzení žalobce, že o dočasnou ochranu v Bulharsku nepožádal (což žalobce neprokázal a ani nenavrhl důkazy k prokázání tohoto tvrzení), soud rovněž dodává, že žalobce nemusí trvat na osvědčení platnosti prodloužení již dříve udělené dočasné ochrany, ale může si požádat o dočasnou ochranu novou. Taková žádost je dle převážně ustálené judikatury správních soudů (viz bod [12] tohoto rozsudku) zásadně přípustná a žalovaný ji nemůže nepřijmout pouze z toho důvodu, že si žalobce buď již požádal o dočasnou ochranu i v jiném členském státě ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) Lex Ukrajina nebo ji v jiném členském státě získal ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Jak již bylo uvedeno výše, obě tyto dvě písmena § 5 odst. 1 Lex Ukrajina jsou v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně a nelze je tak aplikovat. Žalobce se tak neocitne bez dočasné ochrany.
23. Soud uzavírá, že § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina není v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně, proto se v posuzované věci aplikuje. Dočasná ochrana udělená v České republice žalobci dne 21. 3. 2022 tak zanikla dle § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina dne 2. 4. 2024 udělením dočasné ochrany žalobci ze strany Bulharska. Žalovaný tak postupoval správně, když žalobci nevydal vízový štítek prokazující trvání platnosti dočasné ochrany ze dne 21. 3. 2022.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na

náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16.12.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.